

מדת בדת

שיעור חזק דיומי בדרך קצרה

שבת קמב - קמח

גיליון 30

פרשת תצוה תשע"ג

לע"נ מרן בעל פני מנחם זי"ע
נלב"ע ט"ז אדר
תרומות והנצחות טל'
0548449853 או מייל
MABADAF12@ GMAIL.COM

יין והכניס לאוכל או משקה אסור היוצא מהם, ואם משך מתויתם ורימונים משקה אם הכניס לאוכל מותר ואם למשקה או לסתם אסור לדעת ר' יהודה, ולחכמים אסור אף לאוכלים ויש משנה שחלב האשה מטמא אף שלא לרצון ושל בהמה רק לרצון ור"ע אמר שאם חלב אשה שראוי רק לקטנים מטמא גם שלא לרצון ק"י שחלב בהמה שראוי אף לגדולים יטמא אף שלא לרצון, אמרו לו שיש לחלק שבאשה דם מכתה טמא לכן חלבה יטמא אך של בהמה שדם מכתה טהור

דף קמז גם חלבה טהור לרצון, ור"ע אמר שהוא מחמיר יותר בחלב, שחולב לרפואה טמא ואילו מקיז דם לרפואה טהור, אמרו לו ששלי זיתים וענבים וכיחורו שרק משקים היוצאים לרצון מטמאים ולא מה שאינו לרצון, ויש לדיק שלרצון הוא מה שרוצה בו ושלם לרצון הוא בסתם, ואם זיתים וענבים שלא לרצון לא נחשבים אף שהם עשויים לסחיטה ק"י שתויתם ורימונים לא יחשבו כאינו רוצה, וכאן ר' יהודה החמיר בסתם, ויש לומר במשנה גם סתמא גם נחשב רצון, ושלם לרצון הוא כשאומר מפורש שאינו רוצה, ועוד יש לחלק ששלי זיתים וענבים קלים יותר כיון שהם הולכים לאיבוד ומפקרים. ומצאנו שרשב"א מודים לר' יהודה בשאר פירות שכתוב בברייתא שסוחטים בפירות פגעים עוררדים ופרישים אך לא ברימונים ובבית מנשיא בר מנחם היו סוחטים רימונים, ואין לומר שזה רק לר' יהודה כי גם הוא עצמו אינו מותר לכתחילה אלא רק מה שיצא, אלא שאינו בגלל סחיטה ומותר גם לרבנן. ור"י פוסק כמותם שאסור לסחוט ברימונים, ור"א שאל אותו האם מנשיא הוא תנא ואין לומר שיש שסבור כמותם והלכה כן, כי הם לרב העולם כמו שר"א סובר שקוצים בכרם אוסר, ולרבנן אינו אוסר רק דבר שמשאירים כן, ורב חסדא מבאר בדעת ר"א שבארץ ערב מקימים קוצים עבור הגמלים אך יש לחלק שערב הוא מקום, אך בית מנשיא הוא אדם אחד ובטלה דעתו, ויש לומר שר"א אסר כרב חסדא שאומר שהסחוט תרד ונתן במקוה ופלו בשינוי מראה אף שאינו בן סחיטה אלא כיון שהחשיבם נחשבים משקה וכן ברימונים, ורב פפא דוחה שזה פוסל את המקוה בגלל שאינו דבר שעושים ממנו מקוה לכתחילה ופוסל בשינוי מראה ובמשנה שכתוב נפל למקוה ייין או מוחל ושינה המראה פסול, אביי אומר שר' יעקב סובר שמוחל הוא משקה ומה שאמרו שמוחל היוצא מהזית בתחילה טהור כי אינו רוצה בקיומו ולר"ש אינו משקה, ומה שאמרו שמוחל היוצא מעקל בית הדב טמא כי יש בו צחצוח שמן ונחלקו ר"ש ור"ע קב במוחל שיוצא מהזיתים אחר ששהו בכלי והתחממו. ור"א אומר שהמשנה סוברת שמוחל הוא דבר שאין עושים ממנו מקוה לכתחילה ולכן פוסל המקוה בשינוי מראה. שמואל מתייר לסחוט אשכול ענבים לתוך קדרה, אך לא לקעה, שיתכן שישתמשו למשקה, ורב חסדא אומר שלדבריו מותר לחלוב עז לתוך קדרה שמשקה הבא לאוכל הוא אכיל, ויש להקשות במשנה שזב שחלב על החלב טמא ובמה היה הכשר, ויש לומר שהיה הכשר בטיפה הראשונה שמלוכלכת על חדד שאינה ראויה לאוכל,

דף קמה רבינא שואל ממשנה שטמא מת שסחט זיתים וענבים כביצה בדיוק טמא ומשמע שיותר מביצה טמא, ואם נאמר כרב חסדא במה היה הכשר, ורבינא מבאר שמדובר בסחוט לקעה, ר' ירמיה תולה זאת במחלוקת תנאים שלתי"ק המחליק בענבים לא הוכשר ולר' יהודה הוכשר, שהבא לאוכל אינו כאוכל, ולתי"ק הוא כאוכל, ורב פפא אומר שלכו"ע אינו כאוכל ונחלקו במשקה שהולך לאיבוד אם נחשב משקה להכשיר כמו שנחלקו במפצע בזיתים בידיים טמאות הוכשר ואם רוצה לספות בהם מלח לא הוכשר ואם רוצה לבדוק זיתיו לא הגיעו לזמן מסיק לר' אבהו ולר' יהודה הוכשר, ולכאורה נחלקו שלר' יהודה משקה ההולך לאיבוד נחשב משקה להכשיר ולתי"ק אינו כמשקה, ורב הונא בר רב יהושע אומר שאמנם בברייתא של הפוצע נחלקו במשקה ההולך לאיבוד, אך בברייתא של המחליק נחלקו לענין משקה העומד לצחצח אם מכשיר. רב סובר שמוחל לסחוט אשכול ענבים לקדרה אך לא לקעה ודג לסחוט צירו מותר אף לתוך קעה, רב דימי אמר זאת בשם רב, ואמר אביי ששמעת את זה בשם שמואל והיה קשה על שנחלקו לענין כבישם שסחטן שלרב מותר לסחוט לגופם ולא למימיהן ושקלות מותר אף למימיהן, ולשמואל גם שלקות אסור ואותו דבר דג לצירו, אמר רב דימי ששמעתיה מר' ירמיה והוא מרב זירא ששמע בשם ר' חייא בר אשי בשם רב. ר' יוחנן סובר ששני כבישים בבת שלקות מותר לגופם ולמימיהן חייב חטאת, ויש ברייתא שסוחטים כבישים בבת לצורך שבת ולא עבור מוצ"ש וזיתים וענבים לא יסחוט ואם סחט חייב חטאת רב יבאר שסוחטים כבישים לצורך שבת לגופם ולא למימיהן ושקלות מותר אף למימיהן, ובזיתים חייב חטאת, ולשמואל מותר בין כבישים בין שלקות לגופם ולא למימיהן, וזיתים חייב חטאת, ולר' יוחנן סוחטים כבישים לצורך שבת, ודוקא לגופם ולמימיהן חייב חטאת כזיתים וענבים. לרב חייב חטאת רק על דריכת זיתים וענבים וכן שנה תנא בבית מנשה, ועד מפי עד כשר על לעדות אשה והסתפקו אם כשר לעדות בכור ואין לדיק מהתנא הזה שאפשר לומר שעד מפי עד כשר לעדות שאשה כשרה לה. בר ינמר מכשיר עד מפי עד בכור ומרימר קרא עליו יימר מתייר הבכורים אם הלכה כמותו. רב הושעיא מנהיג דבא אמר ברייתא שנחלקו ר"ש ור"א על ת"ק והתייר מה שיצא ממנו בזיתים וענבים, אמר רב יוסף שהוא הוסיף תנא נוסף אמר אביי שהוא חידש שהתייר אף דבר שהיה אוכל ועכשיו משקה. **משנה** מה שבא בחמין מע"ש מותר לשרות בחמין בשבת ומה שלא בא בחמין מע"ש מותר להדירו חוץ ממליח יין וקוליים האספגים שהדחתן היא גמר מלאכתן. **גמרא** דוגמא למה שבחמין הוא תרנגולת של ר' אבה שהיה מבשלה ימים רבים ורב ספרא אמר שאכל ממנה ואם לא שר' אבה הביא לו יין בן ג' שנים התייר מקיאה, ר' יוחנן היה יורק מהכותח של הבבליים שכיהיה נזכר בה, ורב יוסף אמר שאנו נרוק ממאלא א"י תרנגולת של ר' אבה רב גוא אמר שכשהיה בא"י הכין להם כותח בבלי ואכלו ממנו כל החולים. לרב יוסף, הדין קוליים שלא בא בחמין חייב חטאת וכן הוכיחו מהמשנה שהדחתן היא גמר מלאכתן, ר' חייא בר אבה ור' אסי יטבו לפני ר' יוחנן והוא נמנע אמר ר' חייא מדוע עופות של בבל שמינים אמר לו וראו עופות שמינים מומדבר ע"ה, שאל אותו מדוע מועדים שבבל שמחים בהם יותר אמר לו שהם עניים ויש להם שמחה שיש יותר מאכל ומשתה, ות"ח שבבל מצוינים יותר בגדיים שאינם בני תורה ומבכדים אותם בגלל בגדיהם, ועכו"ם מזהמים שאוכלים שקצים ורמשים, ר' יוחנן התעורר ואמר להם שאמרתם לכם אמור לחכמה אחותי את שרק אם ברור לכם כאחות שהיא אסורה אמרו דברי חכמה ואם לא אל תאמרו, ועופות של בבל

דף קמב בתינוק שמתגעגע על אביו יהיה מותר גם דינר, ור"א אסר דינר, ויש לחלק שאבן לא ירמינה אביו אם תיפול אך דינר אם יפול ירמינו, וכן כתוב בברייתא שהמוציא בגדים המקופלים על כתפו וכן סנדליו וטבעותיו בידי ופטר, בהם פטור, ואם הוציא אדם את בגדיו עליו וסנדליו ברגליו וטבעותיו בידי פטור, ואם הוציאם כמו שהן חייב. לא אומרים במשנה שהכלכלה תהיה בסיס לדבר האסור, לר' יוחנן מדובר שהכלכלה מלאה פירות, ולא אומרים שזירוק את הפירות עם האבן ויקח הפירות בידיו שמדובר בפירות שיתלכלכו, ולא אומרים שינער האבן בתוך הכלכלה ואז יזרוק האבן, שמדובר שהכלכלה יש בה חור והאבן היא דופן לכלכלה. רב חסדא אומר שאסור לטלטל תרומה טהורה עם טמאה רק כשהטהורה למטה והטמאה למעלה ואז ראוי לקחת הטהורה בקלות ללא מגע עם הטמאה שהיא מוקצה, אך אם טמאה למעלה שאין יכול לקחת הטהורה ללא ניעור לא יכול לקחת גם את הטמאה ולא אומרים שישפוך הכל שמדובר בפירות המתלכלכים, ובריייתא שאומרת שמשלטלין טמאה עם טהורה בין טמאה למעלה בין טמאה למטה, ועמיד רב חסדא שאסור לצורך מקומו והמשנה התיירה לצורך גופו, וזה מדויק במשנה שכתוב בסיפא שמעות שעל הכר מנער הכר והם נופלות, ור' יוחנן מעמיד בסיפא שהוא לצורך גופו אך לצורך מקומו מותר לטלטל על המעטות על הכר, וא"כ גם ברישא מדובר לצורך גופו. ר' יהודה מתייר להעלות המדומע ולדעתו זה לא תיקון שהוא סובר כר"א שהתרומה כאילו מונחת לבדה שר"א סובר שהטמאה שמעלים מדמעת כתרומה ודאית ולחכמים הדימוע הוא רק לפי חשבון אך יתכן שר"א אמר רק לחומרא ולא להקל שהעלאת המדומע לא קצרה תיקון, אך ניתן לומר שר' יהודה סובר כר"ש שכתוב במשנה שאם טמאה תרומה נפלה לחולין ולא הספיק להעלותה עד שנפלה טמאה נוספת אסורה ור"ש מתייר אך יתכן שנחלקו, שתי"ק סובר שזה כאילו שנפל הראשון לני גידו וכן השני, ואי אפשר להעלות דימוע כזה, ור"ש סובר שהראשונה בטלה בק' והשני התבטלה במאה ואחד, ואין לומר שר' יהודה סובר כר"ש בן אלעזר שבדמאי מועיל נותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר ולכן זה לא תיקון, שהרי באותה ברייתא נחלק ר' יהודה על ר"א ר"ש, אך ניתן לומר שר' יהודה הולך לדעת ר"ש ב"א שמועיל נותן עיניו ולכן הוא מקל גם להעלות שזה לא נקרא סובר כר"ש שכתוב במשנה שאם טמאה צדה והאבן נופלת ואם היא בין החביות יגיבה החבית ואז יטה על צדה והאבן תיפול מעות שעל כר מנער הכר והם נופלות היתה צואת עופות על הכר מותר לקנח בסמרטוט ובשל עור מותר לתת מים עד שיכלה. **גמרא** מטה חבית רב בשבח אבן ואם הניחה נעשית בסיס ואסור. המשנה כדעת רשב"ג שכשיש אסור והתרד טורחים בהתרד ולא באיסור שנחלקו בבורר קטנית ביו"ט שלביש בורר האוכל ולב"ה בורר כדרכו בתמחיו, ורשב"ג אומר שדוקא שהאוכל מרובה על הפסולת ואם הפסולת מרובה לכו"ע בורר את האוכל ואין לומר שאצלו האוכל מרובה כיון שאין יכול לקחת היין רק יקה האבן וזה כפסולת מרובה. ר"י ור"א אומר שאם החבית מונחת באוצר או שיש לה זכוכית תחתיה יכול להגביה למקום אחר ולהטותה ולהפיל המעות, ואז נוטל מה שצריך לו ומחזיר למקומו. במעות שעל הכר מותר לנער רב בשבח אך לא במניח שנעשה בסיס ור' יוחנן אומר שזה רק בצריך לגופו ובצריך למקומו מותר לטלטל הכר כשהם עליו. ר' אושעיא מתייר להניח ככר או תינוק על ארץ ומשחן בחצר וכן הדין אם שחכ לבנה בחצר, וכן אמר ר' אסי שעם שכחו דסקיא עם מעות ברה"ר ור' יוחנן אמר הניחו עליה ככר או תינוק וטלטלו אותה, ומר זוטרא אמר שהתייר רק קב בשבח אף במניח, ורב אשי אומר גם מניח, והתייר ככר או תינוק רק לקחת מת, אביי היה מניח תרוד על עומרים לטלטלם, ורבא הניח סכין על בן יונה ואמר רב יוסף שהם חושבים שהם ריפויים, שהתייר רק בשבח ולא לכתחילה, ואמר אביי אם לא שאני אדם חשוב לא הייתי צריך תרוד כי בכל מקרה העומרים אינם מוקצה שראויים לשבח עליהם אנשים רגילים, ורבא אמר שאם לא הייתי אדם חשוב הייתי ראוי לאכול את הבר יונה באומצא ללא מליחה, ומשמע שבלי זה רבא לא היה מתייר לטלטל מה שראוי רק לכלבים כדעת ר' יהודה שבי"ט אין לטלטל מה שראוי לכלבים, ומה שאמר ביו"ט למשרתו שיצלה לו ברוז ויתן המעים לחתול,

דף קמג כיון שהמעים מסריחים אם נשארים, דעתו מאתמול לתת לחתול, וכן אמר רבא שאשה לא תכנס לאוצר עצים לקחת אוד וכן אוד שנשבר לא יסיק ביו"ט כדעת ר' יהודה שמסיקים בכלים ולא בשברי כלים. **משנה** בל"ש מעבירים מעצמות וקליפות מהשולחן ולב"ה מנער כל הטבלא, ומותר להעביר מהשולחן פירורים פחות מכזית וכן שער של אפונים ועדשים כי הם ראוים לבהמה מותר לטלטל ספוג כשיש לו בית אחיזה ולא יבא לסחוט, ואסור לטלטל בלי בית אחיזה ולחכמים מותר גם בלי בית אחיזה, ואינו מקבל טומאה. **גמרא** ר"נ אומר שבי"ש לא חלקו בזה אלא ר' יהודה האוסר ור"ש מתייר. המשנה אמרה שצריך להעביר פירורים פחות מכזית, כדעת ר' יוחנן שאסור לאבד ביד גם פחות מכזית מותר לטלטל שער כדעת ר"ש שמתייר מוקצה, ודין ספוג הוא כר' יהודה שאוסר דבר שאין מתכוון ויתכן שבספוג גם ר"ש יאסור שזה פסיק רישא של סחיטה. גרעיני תמרים מרומי מותר לטלטלם אגב אדם שגם נותנים לבהמה, ושל פריים שהם חשויים ולא נותנים לבהמה אגב אדם לטלטלם שאין ראוים אגב אדם ושמואל לטלטלם אגב פת, שהוא סובר שמותר לאדם לעשות צרכיו בפת, רבה לטלטלם אגב ספל מים רב הונא בר רב יהושע עשאם כגוף של רעו וכך טלטלם, ורב אשי חולק שלא עושים גרף של רעי לכתחילה, רב ששת זרקם בלשונו, ורב פפא זרקם אחורי המטה וכן עשה ר' זכריה בן אבדולוס.

פרק חבית

משנה מותר להציל מזון ג' סעודות מחבית שנשברה, ויכול לומר לאחריים בואו והצילו לכם אך לא יספוג, אין סוחטין פירות כדי להוציא מהם משקים ואף אם יצאו מעצמם אסורים, ור' יהודה אומר שעבור אוכל מותר מה שיצא אך למשקים אסור מה שיצא, חלות דבש שריסוק מע"ש יוצא מעצמו אסור ור"א מתייר. **גמרא** לא יספוג בייץ ולא יטפח בשמן שידבק בידי שזה כדרך חול. אם התפורה פירות בחצר מותר ללקט אחד אחד בידי אך לא לתוך הסל והקופה, שלא יהיה כדרך חול. שמואל סובר שר' יהודה מודה לחכמים בזיתים וענבים שעומדים לסחיטה שנותן דעתו על המשקה. ולרב ר' יהודה מתייר גם בזיתים וענבים ורבה אומר בשי"ש שמואל שר' יהודה מודה בזיתים וענבים ורבנן מודים לר' יהודה ברייתא פירות, ור' ירמיה שאל אי"כ במה כן חלקו, אמר לו ר' אבה לך תמצא, ור"נ בר יצחק אומר שנחלקו בתויתם ורימונים שכתוב בברייתא שזיתים שמשך מהם שמן וענבים שמשך מהם

שמיים שלא גלו כמו שכתוב שאנן מואב ובגולה לא הלך ובא"י ישראל היה נ"ב שנה שלא היו כלל בע"י שכתוב מעוף השמים ועד בחמה נדדו הלכו ובחמה גימטריא נ"ב וכולם חזרו לא"י חוץ מקוליס האספנין שרב אמר שמדרונות של בבל מחזירים מים לבלקעל עיטס בא"י, ודג זה שמדרתו אינה קשה לא חזר, ומועדי בבל שמוחים שלא היו בקלטה של השבתי לא משושה חנה חדשה ושבתה וכתוב חדישים ומועדיכם שגאה נפשי היו עלי לטורח, שאמר ה' לא רק שישאר עוברת עבירות וגם מטריחים אותי איזה גזירה שתבוא עליהם ואמר ר' יצחק שאין כל חס שלא בא חיל המלך לציפורי, וכן אמרו על טבריה שבא לשם גדוד, ת"ח שבב מצוינים שאינם במקומם שאנשים אומרים שבמקומי בכודי בשמי, ובמקום אשר בלבנושי. ומה שכתוב הבאים ישרש יעקב יציץ ופרח ישראל נאמר על ת"ח שבבל שעושים ציצין ופרחים לתורה, ועכו"ם מזהומים שלא עמדו על הר סיני,

דף קמו שכשבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא, ולישראל פסקה זוהומא במתן תורה ולעכו"ם לא ואמר ר' אשי שגרים אף שלא עמדו על הר סיני מזלם היה, כמו שכתוב ואת אשר איננו פה עמנו היום, ור' אבא בר כהנא אמר שהזוהמא נלקה קודם מתן תורה אחר ג' דורות של אבות שלאברהם נולד וישמעאל וליצחק נולד עשו וליעקב נולד י"ב שבטים שהם ללא דופי. **משנה** מותר לשבור חבית כדי לאכול גרוגרות מנהי, ואין לא יתקבו לעשות כלי ולר' יהודה אין לנקב מגופת חבית ורחמיהם מותרים ואין לנקב חבית מהצד ללא סתום כלי עם שעוה שזה ממרח ר' יוחנן בן זכאי אמר שהוא חושש בזה לחיוב חטאת. **גמרא** ר' אושעיא אית ליה לשבור חבית רק כשהגרוגרות דרוסות וחד כשהם מפורדות, ומה שרשב"ג מותר לשבור ראש בייית בייית ולתת לאורחים וזה מפורד, זה לר' רבנן והמשנה מותר נחמיה, ולא העמיד המשנה כרבנן ובמפורדות כתבה גרוגרות ולא פירות משמע שדוקא דרוסות כדרך גרוגרות. יש ברייתא שחותרות של גרוגרות ותמרים מותר להחיר לשבור ולחתך ויש ברייתא שרק מותר לא שבור וחותך והיא כ' נחמיה שאומר שאפילו תרודו טלית וסכין נילתים רק לצורך השימוש בהם שאלו את רב ששת אם מותר לנקוב חור בחבית בשבת ברוחם אם מתכוון לפתח ואסור, ואי שרק נוקב בעין יפה, ואמר שאסור, ומה שרשב"ג התיר להתיר ראשה בסוף שזה ודאי כוונתו לעין יפה אך אם היה מתכוון לעין יפה יפתח למעלה. לא הונא אמר שמחולקת י"י יהודה ורבא בנקיבת מגופה היא רק למעלה, ומהצד ר' יהודה אסור ולכן ממשיכה המשנה שלא יקבנה מצדה ורב חסדא סובר שחלוקו מהצד ולעל גבה מותר לכוי"ע, ולא יקבנה מצדה הכוונה בגוף החבית. אין לנקוב נקב חדש בשבת אך יכול להוסיף ויש אוסריו החיפוי, אך מותר לנקוב מחדש נקב ישן ולת"ק החילוק בין הוספה לנקב אף שיש בזה תיקון שמדאורייתא פתח שאינו עשוי להכניס ולהוציא אינו פתח, ורבנן גזרו על כל פתח כלול תרנגולים שעשוי להוציא הכל ולהכניס אויר, ולא גזרו על הוספה משום לול שלא יבא להוסיף שישל יכנסו שם רמשים, ודעת האוסרים היא שיש לגזור שלא תיקנו היטב מתחילה ויבא להרחיב שיוציא ההבל ויכניס אויר, ור' יוחנן פסק לאסור. שמואל אומר שבמקום שעשוי לחזק אסור לנקוב נקב ישן, ורב חסדא מסביר שחלוק הוא כנגד היין ולמעלה משום שיש לומר מותר לנקוב, ולרבא למטה מהיין גם מותר, ולחוק נקרא למטה מהשמרים, ואביי מוכיח מהמשנה לענין חלוקת חצר שבת סתום יש לו ד' אמות ואם פרץ פצימיו של הפתחים אין לו ד' אמות, וכן לענין טומאה שסתום משומא סביביו ואף פצימיו אינו טומא, ורב אסור להכניס קנה להוצאת יין ושומא מותר, לחתוך אסור לכוי"ע, ולהחזיר מותר לכוי"ע, ונחלקו כשהקנה חתוך אך לא תיקנו לכך שרב גזר שמא יחתוך לכתחילה ושמואל לא גזר. ונחלקו תנאים בשפופרת שאין לחתוך ביי"ט וק"ו בשבת ואם נפלה מחזירים אם בשבת ור' אישיה מיקל, והיינו במקרה שהיא כבר חתוכה, ותי"ק אסר שגזר שמא יחתוך, ור' יוחנן פסק כר' אישיה. רב אסר למרח שמן עבה שיש לגזור משום שעוה ושמואל התיר, רב שמואל בר בר חנה אמר שרב יוסף אסר בשם רב שמואל רב יוסף הסכים לכך. שמואל אסר לתת בנקב חבית על הדס רב יימר הסביר גזירה שמא יכזר מרוב, ורב אשי אמר גזירה שלא יבא לקטום והני"מ ביניהם כשהו כבר קטום ומונה. רב אסר לבלוש ברה"י לבד שעשוי לשייבה ושמואל התיר בך מותר לכוי"ע ובקשה אסור לכוי"ע ונחלקו במצוה שרוב הוא נראה כמשה ולשמואל לא. רב לא אסר בפירוט אלא שהיה במקום שהיה דחוק ויצא לכרמלית, וכשהביאו לו את הלבידים ישב עליהם והרואה משם שזה בגלל שחשש מהוצאה אך למעשה רב הכריז שזה מותר לרק י"ב ישב ע"ז משום התלמידים החשובים רב כהנא ורב אסי שלא היה להם על מה לשתב. **משנה** מותר לתת תבשיל לבור שישמר בו וכן לקרר מים טובים בריעם, וכן צונן בחמה שיתחמם, מי שרטבו בגדיו במים הולך בהם וכשמגיע לחצר שוטחם בחמה אך לא בתמקום שיראים. **גמרא** ואם יששו בתבשיל בבור ממים השואת גומות. החידוש בחינת מים בחמה שלא גזרו שמא יטמין ברמץ לחם. רב אומר שמה שאסרו חז"ל מפני מראית העין אסור גם בחדרי חדרים ומה שהמשנה התירה לטטוח בחמה במקום שאין רואים היא כדעת ת"ק בברייתא ור"א ור"ש אכן אוסרים גם במקום שאין רואים.

דף קמח שמואל אומר שמותר להחזיר השבר רבה בר בר חנה לא נכנס בפומבדיתא לשיעורו של רב יהודה ושלח את אדא דיאלא להביאו ומצא שהוא דורש שאין מחזירים השבר, אמרו לו שרב חנא אמר בשם שמואל שמחזירים אמר רב יהודה שטוב שכפיתי אותך שאשמע דברי שמואל שהוא ממקומנו. ר' אויא יצאה ידו לפני רב יוסף שאל אותו אם מותר כך או כך בינתים נרפאה היד אמר לו שזה משנה מפורשת שמותר לרוחץ ואם נתרפא נתרפא, אמר לו ששנינו שאין מחזירים השבר ובכ"ז פסק שמואל שמחזירים, אמר רב יוסף שמה שהקלו הקלו ומה שלא לא ולא שנו שני הדברים יחד.

פרק שואל

משנה מותר לשאול כדי יין ושמן אך לא יאמר הליני וכן מותר לשאול ככרות ואם לא סומך עליו יכול להניח אצלו הטלית ולעשות חשבון אחר שבת. וכן ערב פסח שחל בשבת מניח אצלו בגד ולוקח כבש ועושה עמו חשבון אחר יו"ט. **גמרא** אביי אומר שהחילוק בין הליני להשאלני ששאלה אין דרך לכתוב אך הלואה כותבים, ואין לומר שבחול אומרים השאלני על הלואה וכותבים ונזכור גם בשבת, שכיון שמקפיד בשבת לומר דוקא השאלני יש הכר ונזכר. ומה שנשים שואבות ביי"ט מים מהנהר כהרגלים ולא אומרים שישנו כמה שאפשר שאם נאמר שזימלאו בכדים קטנים יותר הם יצרכו להרבות בחילוך, ואם צריכים לקטן וממלאות בגדול יותר א"כ הם מרבות במשא, ואם יפרסו סודר יבואו לסחיטה, ואם יכסו בכיסוי יתכן שיקרע ויבואו לקשור, אמר רבא בר רב חנן לאביי מה שכתוב שלא מספקים ומטפחים ומרקדים ביי"ט ובכ"ז נהגו לעשות כך ולא מוחים בהם, אמר אביי שגם יושבים עם כדיהם בפי מבוי ולא אומרים להם כלום אלא מניחים להם שיהיו שוגגים ולא יהיו מזימים, ולא רק בדברנן אלא אף בדאורייתא כמו תופת אסור שאוכלים ושותים עד חשיכה ולא מוחים בהם. משמע במשנה שרק בשבת אסור ללות ככר אך בחול מותר, אך דעת הלל שאסור להלוות ככר בלי שעושה אותו ערך של דמים שמא יתיקרו החיטים ויבואו לידי ריבית, ויש לומר שלא אסור במקום שאין קצבה ואם יש קצבה אין חשש ריבית. לרב יוסף הלואה יו"ט לא ניתנה ליתבע שאם ניתנה ליתבע יבא לכתוב ולרבה ניתנה ליתבע שאם לא, לא ילוו לו וימנע משמחת יו"ט, ואין לדיק מהמשנה שמניח טליתו אצלו שלא ניתנה ליתבע שאם ניתנה אין צריך להניח אצלו טלית, כי יתכן שאינו רוצה לצאת אתו לדין, ור' אידי מקשה משוחט פרה וחילקה בראש השנה אם עברו החודש שעבר משמט החוב ואם לא, אינו משמט ואם לא ניתנה ליתבע, מה שייך שישמט, וניתן לומר שכיון שעברו חודש התברר שזה חול ואין לדיק מהסיפא שאם לא עיברו אין משמט ואם נאמר שניתן ליתבע מובן שתובעו, ואם לא ניתנה ליתבע מדוע נקרא שאינו משמט, ומשמע שאם יתן לו יקח וא"כ ברישא לא יקח אם יתן לו והחילוק הוא שברישא צריך לומר משמט אני ובסיפא לא צריך לומר משמט אני כמו המשנה שהמחזיר חוב בשביעית יאמר לו משמט אני ואם אומר לו אעפ"כ מותר לו לקחת שכתוב וזה דבר השמיטה, ר' אויא היה לוקח משכון ביו"ט, ורבה בר עולא היה מערים לקחת חפץ אחר יו"ט. לר' יוחנן אדם יכול להקדיש פסחו בשבת וחגיגתו ביי"ט ואין להוכיח ממשניתיו שלוקח פסחו בשבת ומשמע שמקדיש, ויתכן שמדובר בממנים בשבת פסח שהוקדש כבר ואף שכתוב במשנה שאין ממנים על החמיה ביי"ט, ר' יוחנן דיבר ברגיל אצלו וכאילו שהתמנה מעיו"ו, ואין להוכיח מר' היושעיא שכתוב שמותר ללכת לרועה הרגיל אצלו ונותן לו טלה לפסח ומקדישו ויוצא בו, שכיון שרגיל אצלו כאילו הקדישו מראש ומה שכתוב מקדיש הוא רק הקדש של מעלה. ואף שר' יוחנן סובר בכל מקום אצלו כסתם משנה וכתוב שיש מקדישים מעריכים ומחרימים ומגביהים תרומות ומעשרות ביי"ט וק"ו בשבת יש לומר שמדובר בדבר שאין קבוע לו זמן ור' יוחנן דיבר בחובות שקבע להם זמן. **משנה** מותר למנות אורחים ומעדינים בפה אך לא מהכתוב וכן ניתן לעשות גורל עם בניו ובני ביתו אך לא יתכוון לעשות מנה גדולה כנגד קטנה, ומותר להטיל גורל על קדשי ביי"ט אך לא על מנות.

משמיעים על השקלים – תרומות להמשך הוצאת העלון והפצתו יתקבלו בברכה.